

for Invaliditetstilfældets Indtræden, men Lids-punktet for Modtagelsen af Invalidforsørgelsen skulde være det Afgjørende. Jeg tror ikke, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem. Naar man imidlertid vil gjøre sig Rebe for, hvad Grunden har været til, at man overhovedet har villet tilstaa Enker efter Invalider Understøttelse, saa er det jo selvfølgelig ikke den samme Grund, som har bevæget Lovgivningsmagten til at tilstaa Enker efter Embedsmænd Pension. Embedsmænds Pension og Enkeforsørgelse er jo, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bojfen) efter min Mening rigtig angav, en Efterløn for en Staten ydet Tjeneste; men det er ikke Tilfældet med Invalidforsørgelsen, den har en helt anden Karakter, og netop derfor er man jo ogsaa gjentagne Gange gaaet ind paa at forsøge Invalidforsørgelsen, medens man endnu aldrig er gaaet ind paa at forsøge Pensionen for affledigede Statsemdsmænd og deres Enker. Dem har man betragtet som afsluttede, som en Efterløn, der tilkom dem, saa at Staten, efter at den var ydet, ikke havde mere med den paagjældende Person at gjøre, hvorimod man overfor Invaliderne har stillet sig ganske anderledes, har betragtet dem som stadig værende under Statens Forsørg og altsaa ogsaa ladet Forsørgelsens Størelse rette sig efter Livets første Fornødenheder. Naar man vil undersøge Grunden, hvorfor man er gaaet ind paa ogsaa at understøtte Enker efter Invalider, saa forekommer det mig, at Grunden nødvendigvis maa være den, at den Hustru, hvis Mand bliver Invalid, i Virkeligheden derved lider, ikke i samme Grad som selve Invaliden, men dog kommer til at lide, til følelig at mærke den Invaliditet, som har rammet Manden. Det maa være Grunden. Men denne Grund er jo aabenbart ikke tilstede, naar der er Tale om Invaliders Hustruer, hvis Ægteskab er indgaaet, efter at Invaliditetstilfældet er indtrædt. Jeg tror altsaa, at dette Endringsforslag ikke let vil lade sig bringe i Overensstemmelse med det, der efter min Opfattelse har været den ledende Tanke ved Indrømmelser af Invalidbeunderspøttelsen til Enker. Den Undtagelse, som Lovforslaget har, at Enker efter Invalider i første Afdeling skulde have Afgang til Understøttelse, selv om Ægteskabet er indgaaet, efter at Invaliditetstilfældet var indtrædt, er efter min Mening fuldstændig forsvaerlig, fuldstændig rigtig. Man maa erindre, at Invaliderne af første Afdeling ere de, som ikke alene have faaet deres Erhvervsevne svækket saaledes, at de ikke kunne forsørge sig selv, men som i den Grad ere invalide, at de behøve An-

dres Hjælp, at de ikke kunne hjælpe sig selv. Jeg forstaaar noget Andet ved at hjælpe sig selv end ved at forsørge sig selv. Nu er det jo givet, at for en saadan beklagelsesværdig Invalid af første Klasse vilde det være endnu tungere, naar han ikke til den for ham nødvendige daglige Hjælp kunde have en Hustru, og Hensynet dertil er det, som har bragt i det Mindste mig til at gaa ind paa den Tanke, at Enker efter Invalider af 1ste Afdeling skulde have Afgang til Understøttelse, selv om Ægteskabet var indgaaet, efter at Invaliditeten var indtrædt, men noget Lignende kan jo slet ikke siges ved den enkelte foreslaaede Undtagelse fra Hovedreglen i § 1. Jeg kan erkjende, at det i enkelte, bestemt angivne Tilfælde kan være tungt for vedkommende Enke ikke at kunne faae Understøttelse, og man kan beklage, at hun ikke kan faae den; men jeg ser ikke rettere end at, dersom man vil gjøre en lignende Betragtning gjældende overfor Lovforslagets andre Bestemmelser, vil man komme til paa mange andre Punkter at gjøre en mere indgribende Forandring. En Lovs almindelige Bestemmelser kunne umuligt være apassede efter ethvert tænkeligt Undtagelsestilfælde fra den almindelige Regel.

Lassen: Jeg vil tillade mig at sige et Par Ord angaaende Endringsforslaget til § 7 og om den Naade, paa hvilken Regjeringens Forslag er affattet. Det forekommer mig, at begge disse to Affattelsesmaader ere noget urigtige. Det Princip, som jeg mener ligger til Grund for denne Lov, er, at medens man tidligere betragtede Invalidforsørgelsen som en Almisse, er man nu gaaet over til at betragte den som en Ret, som Invaliderne kunne kræve af Staten. Men hvis dette er Principet i denne Lov, maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaaar, gennem hvilke Slutninger man kommer til det Resultat, at man skulde kunne tage den velerhvervede Ret til Forsørgelse, til Erstatning af Staten derved, at man „ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening værende Handling,“ eller derved at man „dømmes til Strafarbejde eller til ringere Straf paa Grund af en i den offentlige Mening værende Handling.“ Det finder jeg er fuldstændigt urimeligt, og jeg ser ikke nogen som helst Retssbetragtning, der skulde kunne føre til et saadant Resultat. Naar der derfor er Balg mellem den af Regjeringen og den af de ærede Forslagsstillere valgte Naade at vedigere Paragraphen paa, stemmer jeg naturligvis for Forslagsstillernes, idet det nemlig